

РЕШЕНИЕ

№ 4120

гр. София, 20.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 23.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **1215** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на И. И. Й. с адрес в [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу Заповед № 22-4332-000168/12.01.2022 г. за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ по чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП, издадена от И. В. Й. - полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/.

В жалбата се поддържа становище за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради допуснато при издаването ѝ съществено процесуално нарушение, изразяващо се в липса на конкретизация коя точно хипотеза на чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП счита органът за нарушена. Изложени са и доводи за материална незаконосъобразност на акта, обосновани с твърдение, че СУМПС е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 от Конвенцията за движението по пътищата. Сочи се липса на мотиви по въпроса за продължителността на ПАМ. Претендира се отмяна на оспорената заповед, ведно с присъждане на направените в производството съдебно-деловодни разноски.

Ответникът – И. В. Й. - полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не изпраща писмен отговор, не се представлява в с.з. и не ангажира становище по жалбата.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото

доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 29.12.2021 г. около 14.35 часа И. М. Р. е управлявал лек автомобил: А. А7, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателя, в [населено място] по ул. Източна тангента с посока на движение от ул. 527-ма към бул. Б. шосе. При извършена от контролните органи проверка е установено, че водачът не притежава СУМПС, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС. Водачът е български гражданин и се е легитимирал пред полицейските органи с чуждестранно национално свидетелство, издадено от Великобритания с номер RADOS911175I99SD 17. Констатирано е, че свидетелството не е подменено след пребиваване повече от 3 месеца в Република България, при което на водача е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ серия АД № 207631/29.12.2021 г.

Във връзка с констатираното нарушение И. В. Й. - полицейски инспектор от отдел „Пътна полиция“ при СДВР, е издала процесната ЗППАМ, с която по отношение на жалбоподателката, собственик на управлявания автомобил, е приложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" ЗДвП - „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“. Заповедта е връчена лично на И. И. Й. на дата 21.01.2022 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, вр. чл. 172, ал. 5, изр. първо ЗДвП, от активнорегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

По делото е представена Заповед № 8121з-1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 165 ЗДвП и чл. 33, т. 9 от Закон за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ са определени структурите в системата на МВР, които да осъществяват контрол по ЗДвП, като в т. 3 от нея е посочена Столичната дирекция на вътрешните работи. Налична е и Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР, с която на основание чл. 43, ал. 4 ЗМВР, във връзка с чл. 172, ал. 2 ЗДвП и посочената по-горе заповед на министъра на вътрешните работи, са определени компетентните да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по чл. 171, т. 2а ЗДвП, а именно полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР /т. 1/. Процесната заповед е издадена от И. В. Й., заемаща длъжност полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР съгласно Заповед № 5Вз-8641/28.11.2019 г. на директора на СДВР.

При тази доказателствена съвкупност съдът намира, че процесната ЗППАМ изхожда от компетентен орган. Същата съответства на изискванията за форма. Мотивирана е с конкретни прояви на водача на МПС. Посочени са фактическите и правни основания за издаването ѝ в степен, която позволява на адресата на заповедта да разбере мотивите и волята на административния орган.

Не се констатира съществени процесуални нарушения, които да рефлектират на валидността и обосноваването на ПАМ.

Неоснователно е възражението, че не е посочена конкретната хипотеза от

разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП. Видно от словесното описание на нарушението касае се за водач, за който е установено, че не притежава СУМПС, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС. С оглед на така направеното в обстоятелствената част на заповедта описание на нарушението, непосочването на конкретната хипотеза при изписване на правното основание за налагане на ПАМ, не представлява съществено процесуално нарушение, което да ограничава правото на защита на адресата ѝ.

Не е налице и нарушението във връзка с липсата на мотиви при определяне на срока на ПАМ.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП ПАМ от този вид се прилага за срок от 6 месеца до една година. В случая органът е определил минимално регламентираният в правната норма срок, което не налага излагане на допълнителни съображения. Срокът е законово установен и определен в минималните и максимални времеви граници, като органът няма правомощие да излиза извън така очертаната темпорална рамка. В нейните вътрешни очертания обаче органът разполага с оперативната самостоятелност да избере според конкретния случай продължителността на приложената ПАМ, така че в най-пълна степен да бъде удовлетворена присъщата ѝ превантивна цел. В този аспект единствено в хипотезата на надхвърлена минимална продължителност на мярката от 6 месеца е необходимо конкретно излагане на мотиви. Независимо от липсата на основанията по чл. 146, т. 1, 2 и 3 АПК, съдът намира, че оспорената заповед е материално незаконосъобразна.

В случая властничекото правомощие е упражнено на основание чл. 171, т. 2а, б. „а“ ЗДвП, която разпоредба предвижда прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година.

От приложените по делото писмени доказателства е безспорно установено, че собственото на жалбоподателката МПС, по отношение на което е предприета мярката, е управлявано от И. М. Р.. Същият се е легитимирал при проверката с чуждестранно национално свидетелство, издадено от Великобритания с номер RADOS911175I99SD 16, издадено на 22.06.2018 г., със срок на валидност 21.06.2028 г., за категория АМ, В, фкq.

Доколкото при проверката оспорващият е представил СУМПС, издадено във Великобритания – държава, която не е членка на Европейския съюз и не е страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, следва да се съобрази разпоредбата на чл. 162, ал. 1 от ЗДвП, според която българските граждани могат да управляват моторни превозни средства на територията на Република България с чуждестранно национално свидетелство, когато то не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, в срок до 3 месеца от датата на влизането им в страната. Пряка последица от изтичането на тримесечния срок, визиран в цитираната разпоредба, е дерогиране валидността на

чуждестранното свидетелство за управление на МПС за територията на Република България. Действително това не лишава водача от правоспособност да управлява МПС, но същият губи правото да управлява МПС на територията на страната, тъй като не притежава валидно СУМПС по смисъла на националното законодателство. Тоест управлението на МПС от водач в хипотезата на чл. 162, ал. 1 ЗДвП – с чуждестранно СУМПС, след изтичане на тримесечния срок от датата на влизането му в страната, е равнозначно на управление на МПС без свидетелство за правоуправление.

В обжалваната заповед не е посочено и лисват данни кога водачът е влязъл на територията на Р България, за да бъде направена преценка дали този срок е изтекъл. От страна на административния орган не са ангажирани доказателства в тази насока. Фактически констатации за това изцяло липсват, като в заповедта бланкетно е посочено, че чуждестранното свидетелство не е подменено след пребиваване повече от 3 месеца в страната.

С разпореждане на съда от 16.03.2022 г. изрично е указано на ответника, че негова е тежестта да установи фактическите основания, посочени в акта и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Процесуалното му бездействие, обусловило констатираната доказателствена непълнота сочи незаконосъобразност на упражненото властническо правомощие, тъй като остава недоказано наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ, поради което същата следва да бъде отменена.

Само за пълнота и за да се отговори на възраженията в жалбата, следва да се посочи, че позоваването на Конвенцията за пътно движение от 1968 година не освобождава водача на ППС от задължението да подмени чуждестранното свидетелство за управление в указания законен 3-месечен срок по чл. 162, ал. 1 ЗДвП. Този извод се налага от разпоредбата на чл. 162, ал. 4 с.з., съгласно която чуждестранното национално свидетелство за управление на моторно превозно средство на български гражданин или чужденец, издадено от държава, която не е членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, се заменя с българско свидетелство за управление без полагане на изпит, ако държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията.

С оглед изхода на спора - незаконосъобразност на обжалвания индивидуален административен акт, на основание чл. 143, ал. 1 АПК, на жалбоподателката следва да се присъдят своевременно поисканите с жалбата разноски, които съдът констатира, че са в размер на 10 лева, представляващи заплатена по сметка на съда държавна такса.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София – град, III отделение, 75-ти състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № 22-4332-000168/12.01.2022 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от Закона за движението по пътищата, издадена от И. В. Й. - полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на И. И. Й. с адрес в

[населено място], [жк], [жилищен адрес] разноски за производството в размер на 10 (десет) лева.

Решението не подлежи на обжалване.

Същото да се съобщи на страните с изпращане на препис по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: